

[Drachmann.]

af de belgiske Toldsatser, at den kun er en à jour Føring, kunde vi have ønsket os i sin Tid, da vi fra konservativ Side fremlagde vort Forslag om Guldolden. Da lød Tonerne jo noget anderledes fra den højtærede Ministers Partis Side.

Nej, Sagen er altsaa, at vi i stort Omfang taber det tyske Marked som Følge af Tysklands Toldforhøjelser, hvorefter vi for at skaffe os nogen Aflastning næsten forærer vore Produkter til andre Markeder, og da Utak er Verdens Løn, ser vi nu ogsaa disse lukket for os. Her er det, vi fra vor Side spørger: Hvad da? De Perspektiver, der foreligger, og som jo er mørke i sig selv, vil efter min Mening i en meget nær Fremtid — delvis er det allerede indtraadt — blive yderligere formærket af de Valutarestriktioner, der nu foretages rundt omkring, Restriktioner, der foretages, enten Valutaen gaar op eller ned, enten den allerede er løst fra Guldet eller Foranstaltningerne er et Led i en heroisk Kamp, der endnu fortsættes, for at holde Guldpariteten i de forskellige Lande. Den højtærede Minister nævnte selv Forholdene i England og gjorde den Bemærkning, at her maatte man afvente Valgenes Resultater. Ja, det er muligt, at man maa det for at sætte den endelige Handling ind, men som jeg senere skal vende tilbage til, jeg tror, at Forberedelsen overfor visse Eventualiteter allerede nu vil være paa sin Plads.

Tyskland er det andet store Problem, og da alle Mennesker i Dag taler om dette Problem, tror jeg ikke, man gør noget urigtigt i ogsaa i den danske Rigsdag at tale om det. Kan Marken holde, eller kan den ikke holde? Med den Bortgang fra Guldet, som er foretaget i England og de nordiske Lande og andre Steder, og med den Indvirkning, som dette igen har faaet paa Tysklands Eksport — og her viser jo de nordiske Markeders Betydning for Tyskland sig —, er det i Øjeblikket ved at blive saaledes, at alle de uhyre, alle de imponerende og anerkendelsesværdige Ofre, der er bragt i Tyskland for at skære ned og bringe ned alle Priser, alle Omkostninger, alt det, der giver sig Udslag i Tal, i Forbrug og i Produktion, for at gøre Landet eksportdygtigt — at alle disse Ofre ser ud til at have været bragt forgæves. Hele denne uhyre Proces, de store Tab, de store Ofre og den store Resignation, det har kostet baade for den enkelte Borger og for de politiske Partier — jeg behøver blot at henvise til det tyske Socialdemokrati —, ser altsaa ud til at have været bragt forgæves, thi i Øjeblikket er

Indvirkningen paa den tyske Eksport i høj Grad katastrofal.

Saaledes som Forholdene da ligger, maa man gøre sig klart, at der er en Mulighed — jeg er bange for, at det er en stor og stærk stigende Mulighed — for den tyske Marks Sammenbrud. Den tyske Mark er jo funderet noget anderledes end de fleste andre Valutaer, men Begivenhedernes Tryk kan jo ogsaa dèr blive saa stort, at man maa gaa bort fra Guldpariteten. I Øjeblikket kæmper to store Bevæggrunde mod hinanden. Den ene er den, der er betonet af den Inflationsskræk, der sidder i Tyskerne, og som atter er baseret paa de frygtelige Erfaringer, de gjorde under den ganske vist ogsaa meget outrerede Form for Inflation, de havde for ikke saa mange Aar tilbage. Den anden, der vokser sig stærkere og stærkere, er Hensynet til Beskæftigelsen. Hvis en Inflation i Tyskland kan give Liv i Beskæftigelsen, vil det veje tungt overfor den store Psyke, den Skræk, der ligger i enhver god Tysker, naar man nævner Ordet Inflation. Saa vidt jeg kan bedømme, er disse to Hovedmomenter i Øjeblikket nogenlunde lige stærke, saa vidt jeg er informeret, er Hensynet til Beskæftigelsen stadig stigende. Jeg behøver ikke for det høje Ting at anføre de Konsekvenser for dansk Økonomi og for dansk Politik, der vil flyde heraf. Ministeren erklærede, at han vel fulgte Begivenhedernes Gang, og hans Ministerium med ham, at man ogsaa drøftede Sagerne, men, sagde han — og det var det vigtigste for os i hans Tale —, at forberede bestemte Situationer, det vilde være Fantasteri. Jeg er i Dag ikke sikker paa, at dette Fantasteri ikke i Øjeblikket drives paa andre Steder, der staar i omtrent samme Situation som vi. Og jeg vender mig, jeg tør sige naturligt, til Oslo-Konventionen.

Jeg vender mig til Oslo-Konventionen, som ogsaa den højtærede Minister omtalte, og som jo ikke gerne kun skulde bruges til at skræmme indenlandske Toldspøgelser bort, saaledes som Venstrepartiet brugte det oppe i Landstinget overfor den lille uskyldige Æbletold, men snarere og formodentlig har den reelle Hensigt gennem Sammenhold at holde udenlandske Attentater mod handelspolitiske Rettigheder og mod Erhvervenes Eksistens borte fra de Lande, der er knyttet til denne Konvention.

Naar jeg taler om Oslo-Konventionen, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, hvad netop Danmark har gjort, og hvorved Danmark har sat et bestemt Præg paa denne Konvention, et Præg, som efter min Mening forpligter — og forpligter just i denne